

Ri...ng... ri...ng... ring...

CAP a les glorioses terres de la Patagònia i altres semblants on la civilització hi té l'entrada interdicta, on el clima és dolç, l'aire tebi, i el jaure és la suprema aspiració dels indígenes, s'hi dorm eternament. L'home es fica al llit—o s'estira al jaç—posa els braços en forma de dos tortells, obra la boca per donar sortida a un sorollós badall que vé del fons de tot de la consciència (1), tanca els ulls i vinga "fer guix". Al despertar-se, els simpàtics selvatgets tomben el cos cap a l'altre costat i vinga tornar-hi, vinga clapar.

L'enfosquiment del cervell i de tot l'interior es va accentuant de tant tenir les finestres tancades a la llum. I com que dormint i tornant a dormir l'home s'arriba a tornar idiota i ensopit i insensible i masell i estúpid i hem observat que, sense ésser a la Patagònia i sense gosar d'aquell clima tan dolç ni d'aquell aire tan tebi... a totes les parts del món és ple de dormilegues! i especialment a la nostra petita ciutat, on la gent «clapa» tranquil·lament al sò melangiós de les campanes de Sant Esteve i de les crides del nunci, aquesta pau paradisiaca i aquest excés de dormir, ens fan semblar als simpàtics patagonians.

Arreu del món però, la joventut es desperta i és mercés al seu estrepitós soroll que la gent es dona compte que no tot té d'ésser dormir, que cal desvetllar-se i treure's les lleganyes dels ulls, el cap clar, els ulls serens i amunt els cors, i començar el quotidià treball amb energia, amb lluita noble, i amb el somriure a flor de llavis que demostra la joia i el tremp de la nostra persona.

Cal doncs, que ens diferenciem dels castiços patagonians, i que no ens hi tombem a l'altre costat. És l'hora de saltar del llit.

Si del treball en vé el descans, lògicament del descans n'ha de venir el treball. Amunt doncs.

J. REPIC.

(1) o de la inconsciència.

QUI SOM I A QUE VENIM

Som gent jove, i venim a deixondir la nostra ciutat del seu etern repós. Algú objectarà, que no és precisament ara, l'hora més adequada. Sembla, que per a sortir fulles—escrites o no—és millor la primavera, però nosaltres ens coneixem i sabem que per aquells temps les sangs bullen i bullint és molt perillós escaldar-se, hem escollit la tardor. La brisa una mica fresca d'aquesta estació, dóna serenitat i tremp al pols, i el deixondiment és més planer.

No haurem pas d'esgargamellar-nos gaire per fer la presentació del nostre programa. El nom que hem escollit, ja per ell mateix diu quelcom: **DESPERTADOR**.

Això és el que intentem fer. Despertar als que dormen, mentre no se'ns trenqui la corda.

Som amants de la cultura i l'agricultura i com diu el nostre sub-títol creiem que hi haurà, hi ha hagut o hi pot haver: *Responsabilitats, Concòr-*

dia, Superàvit i Barrila. Tots aquests mots però, que ara es diuen tant i fan tan bonic, sembla que és cosa que va llarc, llarc. Per tant, de moment, ho agafarem pel mot final:—la «Barrila»—Oh! aquest nom; ell sol és capaç de despertar tota la nostra joventut; i és que la barrila, ben administrada, acompanyada de petites dosis dels altres suculents mots i afegint-hi l'esport i la ciutadania ens ha de portar aquest tan esperat despertar de la nostra ciutat volguda.

En començar doncs, ens plau saludar respectuosament a tota la premsa; a la bona i a la dolenta—que també n'hi ha—; a tots els nostres conciutadans i a tothom; bo i esperant que el soroll del nostre **DESPERTADOR** els hi sigui plaent sense eixordar-los, que—com hem dit més amunt—si no se'ns trenca la corda, pel que toca a nosaltres, no ens cansarem pas de donar-ne.

LA REDACCIÓ